

Sygn. akt V CSK 491/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko E. [...] Sp. z o.o. w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnych zagadnień prawnych, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób

rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

W przedmiotowej sprawie skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania o wzajemne relacje pomiędzy umową zlecenia i umową o dzieło.

Jeżeli zgodnym celem stron jest, aby przedmiotem umowy był pewien określony rezultat prac wykonawcy, samodzielnie decydującym o sposobie jego osiągnięcia, to niewątpliwie mamy do czynienia z umową o dzieło, niezależnie od tego, jak strony nazwą taki typ umowy. Zwykle, jest to element przeważający (bez którego umowa nie zostałaby zawarta) w tego typu umowach niezależnie od tego, że towarzyszą mu inne elementy, takie jak szkolenia czy serwis, licencja, czy też wsparcie powdrożeniowe. W takim wypadku należy ustalić, które elementy umowy mają charakter przeważający i na podstawie tego zastosować właściwe przepisy. Strony zawierające umowę mogą bowiem ułożyć stosunek prawny według własnego uznania, z zastrzeżeniem, iż jego treść lub cel nie mogą sprzeciwiać się właściwości (naturze) tego stosunku prawnego, przepisom prawa ani zasadom współżycia społecznego. W ramach art. 353¹ k.c. strony mogą zatem przyjąć bez jakichkolwiek modyfikacji określony typ umowy uregulowany normatywnie, zawrzeć umowę nazwaną wprowadzając do niej pewne odmienności, w tym również połączyć cechy kilku umów nazwanych (*negotium mixtum*) lub zawrzeć umowę nienazwaną, której treść ukształtują według swojego uznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 2002 r., I CKN 1144/00, LEX nr 74505).

W sprawie, jak ustaliły sądy *meriti* strony były związane umową z dnia 22 grudnia 2011 r. na mocy której powód zobowiązał się za wynagrodzeniem do świadczenia na rzecz strony pozwanej usług konsultingowych, doradczych oraz projektowych związanych z lokalizacją turbin wiatrowych na terenie wskazanych w umowie gmin. Jednocześnie uznał, że strony łączyła umowa o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c. Odnosząc się do specyfiki tego rodzaju umów dokonał własnej analizy skutków charakteru łączącej strony umowy. W tym stanie rzeczy (a także mając na względzie brak w skardze kasacyjnej

zarzutów procesowych) nie można było przyjąć, że przedstawione zagadnienie ma istotne znaczenie dla wyniku sprawy.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

jw